

განა ბიძიამ ცოლი შეიზო!

კომკლავა ერთს - მოქმედებად

გარდაკეთებულო

ზუსტულიდან

ზ. ანტონოვისაგან

მოქმედნი პირნი.

ბებერი და მდიდარი ვაჭარი, **გალუსტ მინაიჩ თანდოევი**¹

შორს ნათესავი ამისი ჩინოვნიკი, **მანუჩარ სტეფანიჩი**

სოფიო, ცოლი გალუსტასი

თინათინა, დედა სოფიოსი

კეკელა, მაზლის ქალი თინათინასი პირველს ქმართან

ნიკალაი ივანიჩ ვარდუოვი, დოხტური

ბიჭი თანდოევისა, **იმერელი ივანიკა**

მოქმედება ტფილისში.

პირუჭლად წარმოდგენილ-არს ტფილისის ტეატრში

„3“ ფებერვლისას 1852^ბ წელსა. (სცენა წარმოადგენს თანდოევის ზალასა, ზალასა აქვს შუაზედ და აქეთ იქით კარები, კარებების გვერდზედ ფანჯრები, შუაკარის გვერდზედ კუხნის კარი ზალაში შემომსვლელი, თითონ ზალა არის მორთული მებელითა, მარჯვნივ სდგას საწერი სტოლი ზედ აწყვია საწერ კალამი და ქალაღდი, მარცხნივ სდგა² კამოდი ქალის ჴელსაქმითა, ფარდა აიხდება და თანდოევი.)

გამოსვლა 1.

გალუსტა.

ვა! კინალამ ემე არა ვჰქენი და ჩემი ნათესავისთვის არ გაუშვი ჩემი დოვლათმა, არა ერთი პატრონი მყვანდეს მითხრას თუ, ახმახ! შენი სიცოცხლე შენი ნათესავისთვის რათ აქლექებდი, ტო შავი დღე გამოგივლია, ფულებმა მოგიგია დაჯე ჭამე რიგიანათ ეგ ოხერი და? აი მედა ჩემა ღმერთმა ჩემი სიდედრუამ ნორეთ ჭკვიანი დედაკაცმაა, მოვიდა ჩემთუნა თქოთუ გალუსტ? „მაგოდენი ფულებმა გაქუს, შენ მოხუცებულმა ხარ, აგრე უპატიურათ რათ იკლამ თავი, მოდი ჩემი სოფიკუა მოგცემ ცოლათა, ჰამ⁵⁴ ჯაელი და ლამაზი, ჰამ კარგათ მოგივლის, ჰამ შვილმა გეყოლებო“ მერე მე ვსთქვ იმასა ბებერმა ვარ შვილმა აღარ მეყოლება მეთქი, დეე ჩემი ქონება ჩემი ნათესავი მანუა დარჩეს მეთქი, მერე იმანა თქო: „შენი ნაქნარი დოვლათი რომ იმანა ჭამოს იმითი შენი გულმა რას გაიხარებსო, ტო ფულები ბევრი გაქუს იყიდე ჯანჯაფილის მურაბა და ჭამეო, ასე გაგხდის როგორც ოცდა ხუთის წლის ჯაელმაო, ჰამ დობტური ნახე ისიც ჯანის კაპლი რამე მოგცემსო, მერე ლამაზი ცოლი გეყოლება იმას თამაში დაუნყეო ნახვალ და გაიხარებო, ჰამ შვილმა³ გეყოლება და შენი იმენიეზედ ნასლენიკმა დარჩებო!“ ტო⁴ მართლა ზედ ლეკრიც მირჩია შენი ცოლი შვილი ვაყოლეფო, ავდექი მეც დაუჯერე და შევირთე სოფიო ცოლათა, მივჰყევი სულ⁵ ჯანჯაფილის მურაბა ვჭამე და დობტურის კაპლი ვსვი, ჰამ ლამაზი ცოლიც მეთამაშებოდა, ასე გავჯაელდი და ჯანი მამივიდა რომ მინდოდეს და ორი არშინი მეტი გადავხტები აი თუ არა (გადახტება) ახლა ისიც როგორია რომ ნასლენიკმა მეყოლება, ჩემი ცოლი მგონია ორსულია სულ მჟავე რამეები თხოულობს საჭმელათა, ეხლა ბორჯომში

54 [სომხ.] – აქ: აი.

გავგზავნე იბანოს რომ შვილი მოუმაგრდეს, ფულები კი ბევრი მხარჯება მაგრამ ჯანი დავარდეს თუ დამეხარჯება, ვა! ერთი სოფიოს მოხვევენა და პაჩის ქნა მილიონი არა ღირს (ამოოხვრით) მაგრამ ვაი იმ გლხინ ურ⁵⁵ თვენახევარია ბორჯომში წასვლის გამო აღარ მინახავს. (სიხარულით) ახლაკი მალე ვნახამ.

ორიოდ დღეში ვნახამ ჩემი სოფიო,
მაშინვე კი უნდა ყელს მოვებვიო,
ერთი გულიანათ ჩავკოცნო
ჩავეხვიო,(გულში ჳელს იცემს) და, და, და, დაა!
მარჯანს ტუჩზედ დავუნუნო დავებ-
ვიო!(დაფიქრდება.) ვა რალა ფიქრმა უნდა, მერე სპალნაში
წავალთ... წავიდე ერთი ჩემი იმენიე დაუარო ქირებმა ავჰ-
კრიფო. (გავა მარცხნივ.)

გამოსვლა 2.

თინათინა და დობტური.

(შემოვლენ მარცხნივ კარიდგან.)

თინათინა.

ბატონო დობტურო! მე თქვენი სიკეთე ჩემი სიცოცხ-
ლეში ვერ გადავიხდი, ერთ ყალმათ და, ჩემი ქალმა სოფიო
თქვენგნით არის გაბედნიერებული, მართალია ჩემი სიძეს მეც
ველაპარაკებოდი, მაგრამ უფრო თქვენი თხოვნას დასდო პა-
ტივი და თქვენ დაგერწმუნათ.

დობტური.

რასაკურველია ბატონო! ყოველნი სულნი მოვალენი

55 [სომხ.] – ვაი ჩემს თავს.

ვართ ურთიერთს ჴელნი აღუპყრათ და ბედნიერებას მივამთხვიოთ.

თინათინა.

დიდი მადლობელი ვარ დობტუროჯან! ჴეელი სიძემ კი ვერ ვიშოვნე მაგრამ ძალიან მდიდარია, ჩემი სოფიკუა კარგათ გაიხარებს. სანყალი ჩემი სიძემ ასეთი უყვარს რო პური ჴამდენ და, ჩემი სოფიკუას ცქერიდან თვალი არ მოაშორებს, ახლა ჩემი ქალი ჴაელია, ბევრჯელ ქმართან რო თამაშა მოუნდება იმისი ქმარი ეძინება ხომე, მერე ამტელი ეთამაშება რომ გამოაღვიძებს და ისიც თამაში დაუნყებს, სანყალი ძრიელ უხარიან რომ ჴაელი და ლამაზმა ცოლმა იშოვნა, თქვენიც ასეთი მადლობელი არის რომ რალა ვთქო, თქვენმა მზემა ბატონო დობტურო და, რაც რომ ჩემი სიძე თქვენთვის ემე არ უქნია, პატივი უცია, ეხლა ჩემი ქალი რო გაიხლებათ ის უფრო მეტი პატივი მოგცემს.

დობტურო.

გმადლობთ, ბატონო თქვენს ქალს ფეხმძიმობა ვერ შეატყეთ?

თინათინა.

აი დუნ აპრის⁵⁶ რო შევატყე, აგერ ორი თვეა სულ მაზა მაზაები და მყავეები თხოულობს, ჩემი სიძეც ასეთი უხარიან, ახ! ნეტავი არ იქნება რომ ვაჟმა ეყოლოს, მაშინ ბატონო დობტურო ვინ იცის თუ ჩემი სიძე თქვენთვის რა ფეშქაშები ჴქნას.

56 [სომხ.] – შენ გაიხარე.

დობტური.

ბატონო! თქვენი ქალი რომ მშვიდობით დაბრუნდეს ბორჯომიდან თქვენ სიფთხილე გმართებთ, უნდა აზიზათ შეინახოთ და არა გააჯავროთრა, თორემ გულის გაანჩხლება დედაა ყოველთა სნეულებათა, მე თვთ გალუსტ მინაიჩსაცა ვსთხოვ რომ ისიც გაუფთხილდეს.

თინათინა.

რას ბძანებთ ბატონო! იმას რა თხოვნა უნდა, ჩემი სიძე..... მგონია და, ტახტიდან ფეხები⁶ არ გადმოადგმევინოს და სადაც მაზა გამოჩნდეს სულ იმისთვის აქნევინოს, მაგრამ ჩემი დარდმა ის არის იმას ერთი ვილაც შორს ნათესავი ჰყავს, ჩემი სიძე მოხუცებულია ვინიცობაა შვილმა არ ეყოლოს არ მოატყუოს ის ნათესავი და იმენიე თავისი საწელზედ არ აქნევი-ნოს, ამას ეგება ეცადოთ როგორმე, რომ ჩემი სიძე დავიყო-ლიოთ და სუყველა დოვლათი ჩემი ქალისთვის გავაშვებინოთ.

დობტური.

მე მაგას მოვახერხებ, მაგრამ თქვენ თქვენის ქალის შვილის უყოლობაზედ ეჭვი ნუ გექნებათ, ხოლოდ რაც წამ-ლები გაძლიოთ სულ იმითი შეინახეთ, მე შევატყე სუსტობა ყრმისა და იმისათვს ურჩიე თქვენს ქალს ბორჯომის წყლით ბანება, ის წყალი სხეულს შეუმაგრებს და უეჭველად ეყოლება შვილი, რასაკურუელია წყალზედ ბანება საჭირო არ იყო თუ თქვენი სიძე ახალგაზდა ყოფილიყო, მაგრამ მაინც არა უშავს რა, წყალი კარგია, და თქვენი სიძეც სამოცდა შვიდის წლი-სა არის კიდევ შეიძლება შვილი ეყოლოს. (მიიხედავს.) აგერ ვგონებ თქვენი სიძეც მოდის.

გამოსვლა 3.

იგინივე და გალუსტა.

გალუსტა.

(შემოვა მარცხნივ კარიდგან⁷ მიბრუნდება ფანჯრისკენა და გასძახებს.) ეგ ჩემი ცოლის პარტრეტი შუაზედ დაჰკიდეთ, გარეშემო ყვავილები გაუკეთეთ, პატარა ზევით ასნი, ცოტა კიდევ, ცოტა, ჰო კარგი. (თავს დაუკრამს სიდედრსა) რასა იქ ჩემო სიდედრო (დობტურს.) უკაცრაოთ ბატონო დობტურო! არ ვიცოდი თქვენი აქ ყოფნა თორემ აქამდინ გაახლებოდი.

დობტური.

რასა იქთ⁸ გალუსტ მინაირ! ხომ მშვიდობით ბრძანდებით.

გალუსტა.

ვა! რასაკურველია⁹ მშვიდობით გახლავართ. (გაიხედავს¹⁰ კარებში.) ეგ ბროლით ყვავილი ერთი მარჯვნივ და მეორე მარცხნივ ფანჯრებში დასდგით, კრესლები სტოლს აქეთ-იქით მოუდგით.

დობტური.

როგორც ჰგავს თქვენს ოთახებს მებელითა ჰრთავთ.

გალუსტა.

დიახ დობტუროჯან! ჩემი ცოლი¹¹ მამსვლელია, მინდა ერთი ახალ მოდურათ მოვრთო სახლი, რომ ერთიც შეხედოს თვალებში იამოს. (გახედავს კარებში.) მდივანზედ მარჯვნივ

ნაკერი მუთაქა დადეთ, სტოლი პატარა წინ მისწიეთ, ნელა, ნელა ვა! არ გატეხოთ და.

თინათინა.

(დობტურს.) როცა კი ცოლის სახელზედ რამეს შვრება, აღარც თავისი თავი და აღარც სხვა ვინმე ახსოვს, აი ჩუჭნ¹² ყური როდი გვიგდებს.

გალუსტა.

(მობრუნდება.) აბა ახლა მიბძანე დობტუროჯან რა გენებებათ, ხომ მშვიდობით ბრძანდებით კარგათა.

დობტური.

გახლავართ, ახლა თქვენს ცოლს არ მოეღიოთ, ვგონებ მოგწყინდათ უიმისოთ ყოფნა.

გალუსტა.

დობტუროჯან! შენმა მზემა უიმისოთ გული ასეთი მენვის თითქო ერთი ტაშტი ღველფი დაუყრიათ ზედა მეთქი, ვა! უიმისოთ ყოფნა ჩემთვინ წორეთ ძიმწარეა ჰა! დობტუროჯან! უკაცრაოთ კი ნუ ვიქნები და ერთი როდის იქნება იმისი შავი თვალეები ისე დავწუნწო როგორც ყინვარე შაქარი. (გულში ჩაიკრამს.) ვა! შეოხერო გულო როგორ გაზძელ აქამდინ უიმისოთა.

თინათინა.

ვინ გიშლიდა ფესაჯან!⁵⁷ ეტყოდი სოფიოსა განა თან არ ნაგილებდა.

⁵⁷ [სომხ.] – სიძეჯან.

გალუსტა.

ვა! განა გულით არ მინდოდა, მაგრამ რომ არ წამილო, ვაი თუ წყლებმა განწყინოსო, ოჰ, ბატონო დობტურო! ჩემი ასეთი ხათრი კი აქვს რო მეტი არ იქნება, ტერ ასტვან⁵⁸ რა გულისაა არ იცით.

დობტური.

მე ვიცი, სწორეთ ანგელოზია.

გალუსტა.

ერთით კი კარგი მამივიდა რომ¹³ არ წავედი, სპალნა არ მოსწონდა ახალ მოდურათ არ არის გაკეთებულიო, მეც ჴელახლათ კედლები დამინგრევინებია და როგორც იმან უყვარს ისე გამიკეთებინებია,¹⁴ რო შეხედოს ჩემი ცოლი გულში იამოს. მაგრამ იმისი გაშორებამ კი ძალიან შემანუხა.

დობტური.

ეგრე ჰსჯობს, რამტელისამე კვირით განშორება, განმეორებით ალაგზნებს მეუღლეთა შორის სიყვარულსა.

გალუსტა.

ერთი რას ბძანებ დობტუროჯან! ეგ ჩემთვინ რა საჭიროა, ჩემა მზემა და, ასეთი მიყვარს როგორც ფუტკარი თაფლი, მინდა რომ გვერდიდან არ მოვშორდე, მაგრამ, (ამოიოხრებს.) ახ ნეტავი ჩემი ნათესავის დარდმა არა მქონდეს და სხვა კი არა მინდარა, ის რო მამაგონდება და, სულ ფიქრმა იქით წამივა ხოლმე.

58 [სომხ.] – უფალო ღმერთო.

თინათინა.

ეჰ... დალოცვილო, შენც დააცლი და შენი ნათესავი მოიგონებ.

გალუსტა.

ჩემო სიდედროჯან და! იმან რო გაიგოს ჩემი ცოლის შერთვა, ოჰ, ოჰ, ოჰ ო....

დობტური.

განა თქვენ აქამდისინ არ გიცნობებიათ იმისთვის¹⁵ თქვენი დაქორწილება.

გალუსტა.

არა დობტუროჯან, ის ეხლა აქ ხომ არ არის ქუთაისშია იქ ემსახურება, განა თქვენ არ იცით იმისი ჩუმად დავინერე ჯვარმა.

თინათინა.

ფესაჯან! რათ იცი აგრე, განა შენ შენი ნათესავისაგან გეშინიან.

გალუსტა.

ეჰ სიდედროჯან! რა არის რო მეშინოდეს, მე იმასთან მტყუანი ვარ, მანუა, ჩემი ნათესავის ერთია ჰა! ოჰ იმისი დედა რა ქალი იყო და, რა სახლის ტანტიკინი,⁵⁹ ფხვნილი ნახშირი არ გადაყრიდა სახლიდან ჰა, რო კვდებოდა სანყალი ჴელში მამცა მანუა და მითხრა „შენ იცი და ჩემი შვილიო“, ამტელი

⁵⁹ [სომხ.] – დიასახლისი

კი ვიტყვით რომ რაღა, მერე მეც ვსთქვი იმასა მე მამა ვიქნე-
ბი და ეგ ჩემი ნასლედნიკი ვქნამ მეთქი, პირი მივეცი ცოლი
არ შევირთამ მეთქი, სანყალმა ჩემი იმედით იყო, ახლა რომ
შეიტყოს ცოლი შემირთამს, თავი მოიკლამს ჰა. (გულზედ ჴელს
დაიდებს.) ეს ტიელი რა მაგარი გული მქონდა, მეგონა ეშმაკი
ვერ მამატყუებდა ჰა!

თინათინა.

ფესაჯან! აბა მაგას რას ამბობ ქუ მატალ.⁶⁰

გალუსტა.

არაფერი. (გაკვირვებით.) ვა, კიდენ ჭკუა გამამივიდა
თავიდან, რაებსა ვბოლამ ნათესავი რას ჰქვიან, ერთი სოფიო-
სთან ჰაჩი მთელი ქუჭყანა¹⁶ არ მირჩვენიან, (დაფიქრებით.) მა-
გრამ მართლა რომ ჩემი ნათესავი გაიგოს ჩემი ცოლის შერთვა
რა უთხრა, ვა! უნდა მოვიგონო რამე რაღა.

თინათინა.

ფესაჯან! ეგრე ჯობიან შენმა მზემა, ბოლო მოუღე იმის
საქმესა რომ აღარ ჰსწახდებოდე.

გალუსტა.

მარასავიქ ვა! ეხლა აღარ ვიცი სად არის.

თინათინა.

ვინა? შენი ნათესავი.

⁶⁰ [სომხ.] – შენ გენაცვალე.

გალუსტა.

ჰო, აგერ ერთი თვე იქნება წიგნი მოეწერა ერთი კვირემდინ მოვალე და გნახამო, ასეთი კი გავხდი კინალამ შიშისაგან ჯორივით დავიყოყინე, მაგრამ მას აქეთია იმისი არა ფერი გამიგონია,¹⁷ არ ვიცი მოვა თუ არა.

თინათინა.

ფესაჯან! ეგ კარგი შემთხვევა არის, წიგნის პასუხი მისწერე და შენი ქორწილიც შეატყობინე, იქნება აღარც კი მოვიდეს რაკი შენს ქორწილს შეიტყობს.

გალუსტა.

ეჰ, შენ აგრე გგონია, მგონია ჯავრით სულ ემე ჰქნას, გადირიოს.

თინათინა.

ჯანი დავარდეს თუ გადირევა, შენ ძალიან თავი დაგიდვია შენი ნათესავისათვინა, იმას კი აღარა ფიქროფ თუ შენ ეხლა ცოლიანი ხარ და შვილებმა¹⁸ გეყოლება, აბა იფიქრე თუ რამტენს ფულს ხარჯამს შენი დოვლათიდგანა.

გალუსტა.

ეჰ, ფულებიც რო არ უგზავნიდე აქამდის ოცჯერ მოვიდოდა აქა.

თინათინა.

შენ ძალიან გეძნელება იმისი შენგან მოშორება, ალბათ მუქთი ფულები გაქვს მიჰყევ და უგზავნე, რა დიდი რამ უნდა

იმის მოშორებასა, ფოშტით ერთი დათხოვნის წიგნი და იმისი ჯანი.

გალუსტა.

ეგ ძალიან კარგია, მივწერ და იმითი მოვიშორებ რომ მოსვენებით ვიცხოვრო.

დობტური.

მე მაგაზედ თანახმა ვარ, თქვენი სხეულის მდებარეობა მაგას თხოულობს რომ თავისუფლათ იცხოვროთ და ყური მოსვენებით გქონდეთ, თორემ სხვის ბედნიერებისათვის ზრუნვა ძალიან გავნებსთ თქვენა.

თინათინა.

(დობტურს ყურში.) თქვენი ჭირიმე გაუადვილეთ ნათესავის დათხოვნა და თქვენი პატივის ცემა მე ვიცი. (სიძეს.) ფესაჯან! დობტური მართალს ბძანებს აი.

გალუსტა.

შენ აგრე გგონია.

თინათინა.

(გაჯავრებით.) შენ მაგ ფიქრით თავს ივწეფ, თუ შენ გეზარება მე მივწერ წიგნსა.

გალუსტა.

ნუ ჯავრობ ჩემი სიდედრო! ახლა კი ისე ვქნამ როგორც თქვენ გინდათ.

თინათინა.

მაშ ეხლავ აასრულე თორემ მერე დაგავინყდება.

გალუსტა.

ახლავ სოფიო არ მამიკვდება.

თინათინა.

მაშ მე წავალ და მოვემზადები რომ სოფიოს მივეგებო და მალე მოგგვარო (დობტურს.) ბატონო დობტურო! არ წა-
მოხდები.

დობტური.

გიახლებით დიას წავიდეთ, მშვიდობით გალუსტ მინაინ!
(გავლენ.)

გალუსტა.

მშვიდობით.

თინათინა.

(კარებიდან.) სიძეჯან! არ დაგავინყდეს წიგნის მინერა.

გალუსტა.

ეჰ, განა შენ არ იცი მე თუ ვსთქვი რამე კიდევ ავას-
რულებ.

გამოსვლა 4.

მარტო გალუსტა.

(დაჯდება სკამზედ სტოლთან, აიღებს კალამსა და ქალაღდსა) მეტი ღონე არ არის უნდა წიგნმა დავწერო ჩემი ნათესავთანა. (დაფიქრდება დიდხანს და მერე.) ვა! თავი რა უნდა დავინყო რო არ ვიცი, ჩემი ნათესავმა ჩინოვნიკია იმან ფრანტული წიგნი უნდა დავწერო, მაგრამ რა მივწერო. (ველს შემოიკრამს შუბლზედ.) ამ ოხერი თავში კი არაფერი გროვდება და. ეჰ! ჯანი დავარდეს თუ არა გროვდება, არ დავწერამ, (ადგება და გაკვირვებით.) ვა! მერე ჩემი სიდედრი რო თქო დაწერეო მამ არ დავწერო, (ოხრამს.) ოხ.. ოხ.. ოხ.... ეს... ინჩ კრაკი მეჯ ნენგავ,⁶¹ ვაი ჩემი ნათესავი მანუა ინჩ ყოჩალ ტყაე,⁶² ჩემი დოვლათმა რა კარგათ მოიხმარებდა, (დაფიქრდება და მერე გაჯავრებით.) ვა! კიდენ ჭკუა წამივიდა თავიდან, ტო ჩემი ნაქნარი დოვლათი მე ვჭამო, კანც⁶³ სხვას უჭამია, (ამდროს შემოდის ივანიკა.)

გამოსვლა 5.

იგივე და ივანიკა.

ივანიკა.

(ნელის სიცილით.) ალა! ალა! ალა! თავი ქვე მეიკალ სიხარულით თავი.

გალუსტა.

ვა, ტო ახმას! გიჟმა ვარ თავი მოვიკლა, რაზ მიჰქარამ ბიჭო, რა სიხარულით.

61 [სომხ.] – აქ: რა ეშმაკურად მზაკვრობ.

62 [სომხ.] – რა ყოჩალი ბიჭია

63 [სომხ.] – ან, ანდა; აქ: რალა

ივანიკა.

(ტაშს უკრამს.) აბა დოუარე ცეკო სიხარულით, ცეკო შეკაცო.

გალუსტა.

(გაშტერებით უცქერის.)

ივანიკა.

(კიდევ ტაშს უკრამს და ეუბნება.) რა მიმზერ არ იცეკვებ, საცეკვაო ქვე კი გაქვს.

გალუსტა.

(პუბლიკას.) ვა! გიჟვეცავ ეს ანინან.⁶⁴ (ბიჭს.) რა ემეები შვრები ბიჭო.

ივანიკა.

მე ქვე მიხარიან და შენ ქვე არ გეიხარებ.

გალუსტა.

ტო ყურუმსად რა გიხარიან.

ივანიკა.

ქალბატონის მოსვლა.

გალუსტა.

(სიხარულით.) როგორ თუ მოსვლა.

⁶⁴ [სომხ.] – გაგიჟდა ეს ნყეული.

ივანიკა.

(იქით.) რავა არ ვიცი მე სულელმა¹⁹ რომე, თბილ ქალაქშიდ ქალბატონების მოსვლა.... (აღას.) ალა აპა ქვე არ იცი.

გალუსტა.

რა ბიჭო რა ამბავია თქვი ჩქარა თორემ გულში შემეშინდა.

ივანიკა.

აწი რა მამცემ სამახარობლოს რომ გითხრა.

გალუსტა.

ტო ერთი მითხარ და, თუ კარგი რამეა ერთი წაღები ჩაგაცმევ.

ივანიკა.

აპა დეიფიცე რომე საჩუქარს ქვე არ გამიტეხ.

გალუსტა.

ვა! განა მე მაგისტანა ვინმე ვარ ჩემი ნათქომი გავტეხო, კანჭი მამტყდეს თუ არ აგისრულო.

ივანიკა.

ერთი თუ ორივ.

გალუსტა.

ორივ, ახლა არ იტყვი.

ივანიკა.

(სიხარულით) კი გეტყვი კი, თქუწნი²⁰ სიდედრი ტყუილა წევიდა ქალბატონის მოსაყვანად, დღეს თავად მევიდოდა, წუხელის ცხეთას ქვე ყოფილა.

გალუსტა.

(სიხარულით.) ტო ივანიკა მართლა ამბობ.

ივანიკა.

(მოიხდის ფაფანიკსა და ძირს დაახეთქებს.) ესტე დემეფსოს თავი თუ მართლა არ გეუბნეოდე,²¹ ჩვენი მეზობლის ბიჭმა ქვე მითხრა გუშინ სალამოზედ ერთათ მოვედით ცხეთასო, ჩვენები ქვე წემოვიდენ ლამეო, და შენმა ქალბატონმა თქვა მე მეშინიან ლამე ვერ ვივლიო, გეიხარე აჰა ქვე დღეს მოგივა.

გალუსტა.

(სიხარულით.) ოჰ, გენაცვალეთ დღეს ჩემი სოფიო ვნახამ ერთი გულზედ მოვეხვიო, (ბიჭს.) მოიცა ბიჭო აქა, ერთი შევიდე ოთახები დავიარო ურიგოთ არაფერი ეწყოს (გავა.)

გამოსვლა 6.

მარტო ივანიკა.

(პუბლიკისაკენ) უბედური უბედური სულ გედირევა, ოჰ, დედა! დედა! ნეტამც გამზერიათ როცა ქვე ცოლს ეთამაშება, ისტე ძალისად მიიწ მოინევს ხომე მისი ცოლი, დეინვას მისი სული, ვინცალამ ყმანვილი ქალი ბებერს კაცს მისცეს, აჰა რას გავს ბეტონო, უმზერ ხომე ჩემს აღას, ცოლი ქვე ეთამაშება მას ქვე სთქვლემს, ისტე გამიანჩხლდება ხომე გული მარა, ეჰ.....

გამოსვლა 7.

იგივე და გალუსტა.

გალუსტა.

(შემოვა და ეტყვის.) ივანიკა შენ გადი კუხნა კარგათ მიაღაგ მოალაგე.

ივანიკა.

კი ბატონო მარა, წაღები ქვე კი არ დაგავინწყდეს თვარა კანჭს ქვე მეიტეხ. (გავა)

გამოსვლა 8.

მარტო გალუსტა.

(სიხარულით) ახ ტერ ასტვან⁶⁵ ერთი დროზედ მიჩვენე ჩემი სოფიო; (დაფიქრებული დადის.) არ ვიცი აბანო როგორ გახდიდა, ვა! რალა ფიქრი უნდა უფრო ლამაზმა გახდებოდა.

გამოსვლა 9.

იგივე და ივანიკა.

ივანიკა.

(შემოვა და ეტყვის) ალა ვინცალა სტუმარი ქვე გენვია თქუცნს²² ნახვას ქვე ნდომობს.²³

გალუსტა.

ვინ სტუმარია ბიჭო, ყელზედ წითელი ხომ არ უკერია.

65 [სომხ.] – უფალო ღმერთო

ივანიკა.

კი ბატონო.

გალუსტა.

სერთუკზედ თეთრი ღილეები ხომ არ უკერია.

ივანიკა.

კი ბატონო.

გალუსტა.

ვაი ქუ ტუნ ქანდვი⁶⁶ ივანიკა კარგმა მახარობელმა შენა ხარ, ხომ არ უთხარი თუ შინა ვარ.

ივანიკა.

აჰა მარა ვეტყოდი შეკაცო.

გალუსტა.

ვეტყოდი შინ არარი თქო.

ივანიკა.

იიმე, ტყუილს რავა ვეტყოდი, წნეულს ჩვენმა ხუცესმა ტყუილის თხრობისათვის ბარე ვორი ცალი თებზი გარდამახდევია.

გალუსტა.

(ოხრამს.) ოხ! ოხ! ოხ! ჩემი ნათესავმა არის უთუოთა,

⁶⁶ [სომხ.] – შენი სახლი დაიქცეს.

ვაი რა შხამათ გამიხდა სოფიოს ნახვა. ოხ! ოხ! ოხ!

ივანიკა.

(იქით.) რა სნება შემოედო ვუბედურს რავა ოხრავს.
(ალას.) ალა! აპა შემევიყვანო²⁴ აქანა.

გალუსტა.

(გაშტერებით უცქერის.)

ივანიკა.

რა მიმზერ შეკაცო, შენთან ქვე მევიდა სტუმრათ
ჩემთან ქვე კი არ მოსულა.

გალუსტა.

(ნამოუვლებს სკამს დასარტყმელათ.) ნადი მოიყვანე
ჰერნანიან.⁶⁷

ივანიკა.

რავა წინილაა უშველებელი კაცი ქვეა. (გავა.)

გამოსვლა 10.

მარტო გალუსტა.

უნდა როგორმე მოვახერხო ჩემი ნათესავი არ შეიტყოს
ჩემი ქორწილი.

67 [სომხ.] – აქ: შობელძაღლო

გამოსვლა 11.

იგივე და მანუა.

მანუა.

(შემოვა შეკრება და ეტყვის.) ოჰ, უკაცრაოთ, უთუ-
ოთ თქუცნი²⁵ მსახური შესცდა რომ აქ შემამიყვანა, მე მინ-
და ჩამამხტარვიყავ ბიძაჩემთანა, და იმან აქ შემამიყვანა
თქვენთანა.

გალუსტა.

(იქით.) ველარ მიცნო აი, ექვსი წელიწადია აღარ უნახა-
ვარ, (მანუას.) მანო! ველარ მიცან.

მანუა.

(მივარდება და ჴელზედ აკოცებს.) ოჰ, ძიაჯან შენა ხარ.

გალუსტა.

როგორ ველარ მიცან.

მანუა.

თქვენმა მზემა ველარ გიცან, ახ როგორ გამოცვლილხ-
ართ, ორი წელიწადიც რო გასულიყო სულ ველარ გიცნობდი.

გალუსტა.

ვა! მართლა. (იქით.) ნეტავი ეხლაც სულ ვერ გეცნე.

მანუა.

ძიაჯან გასუქებულხარ, გალამაზებულხარ, გაჯეელებულხარ, ერთის სიტყვით თითქო მეორეთ დაბადებულხარ.

გალუსტა.

მაშ რა გგონია შენა.

მანუა.

თუ შენ აგრე ჰქენი, რამტენსამე ნელს უკან ჩემზედ უფრო ჯაელი გახდები.

გალუსტა.

მადლობელი ვარ ჩემი ღმერთისა რა მიჭირს.

მანუა.

ღმერთმა ნურა გაგიჭიროსრა, აი როგორ კარგია უცოლობა, სულ გამოცვლილხარ.

გალუსტა.

(იქით.) ჯერ ჰალა ვერ მიმხვდარა, (მანუას.) გზაზედ ხომ არ დაიღალე.

მანუა.

არა ძიაჯან! (გაიცინებს.) მე ისევ ის მიკვირს ადრე რა პროსტათ იცვამდი, ესლა გაფრანტებულხარ.

გალუსტა.

(იქით.) აურიო ეგება ლაპარაკმა. (მანუას.) ოჰ თუ შენთვინ...(ამდროს შემოვარდება ივანიკა.)

ივანიკა.

აღა! აღა! ჩქარა, ჩქარა, წაღები ქვე მიყიდე ქალბატონი მევიდა.

გალუსტა

(შეუტევს.) სუ. (მანუას.) რა ძრიელ ფიქრმა ვშვრებოდი.

ივანიკა

(იქით.) ვაჰ შენს გუნებას თუ არ გეიხარეფ ცოლის მოსვლით.

მანუა.

რას ამბობს ეგ ბიჭი ვინ ქალბატონი მოვიდაო.

გალუსტა.

(მიხედავს ივანიკას გაჯავრებულის სახით და მერე მანუას.) არაფერს, ადრე ვისთანაც ყოფილა მოჯამაგირეთ, იმისი აღის ცოლი სხვაგან იყო წასული, ეხლა მოსულა და იმას მახარებს.

ივანიკა.

(იქით.) ხნორა მოგეცა ხნორა შენ მაგას ეუმბები. (აღას.) აღა! აჰა წაღებს ქვე არ მიყიდი, შენ არ დამპირდი კანჭი ქვე მამტყდესო თუ არ გიყიდოო როცა შენი ქალბა....

გალუსტა.

სუ შე ჰარამზადავ, წადი გიყიდი გიყიდი, (პუბლიკას.)

ხათაე! მე ვმალამ ესა ყვირის.

ივანიკა.

აჰა მე ქვე სხვა რა მინდა, (გადის და პუბლიკას.) ქვე რაცალა კია ამ უბედურის თავს რო ცოლს ასტე მალამს.

მანუა.

ძიაჯან! მოიტა ერთი ბურნუთი მამანევიწე.

გალუსტა.

განა ბურნუთი სწევ შენა.

მანუა.

ხანდახან სხვის კოლოფიდგან.

გალუსტა.

ეჰ, ცუდი რამეა, მე დიდი ხანია ხელი ავიღე ბურნუთის წევისაგან.

მანუა.

ეგეც ახალი ანბავი, ცვლილება ცვლილებაზედ, ერთის სიტყვით ძია სულ შეცვლილხარ, ჯაელობა გინდა თუ ფრანტობა შენ დაგინყვია, ბურნუთის წევისაგან ჯელი აგიღია, აღარც ბებრულათ კრუსუნებ, საწლებიც სულ ახალ მოდურათ მოგირთავს, არ ვიცვი თუ რა ანბავია.

გალუსტა

.(იქით.) მე ჩემი ცოლის ნახვა გულით მინდა, ეს

ღრამატიკით მელაპარაკება, ერთი დაუფანტო ლაპარაკი გავიცალო, (მანუას) მანო! გზაზედ დაილალებოდი მე ვიცი პური გეშეება, ბიჭს დაუძახებ ზაკუსკა მიირთვი. (გასძახებს.) ივანიკა.

ივანიკა.

(შემოვა კუხნის კარიდგან.) რას მიბძანებ ბეტონო.

გალუსტა.

წადი სტოლზედ კარგი ზაკუსკა ჰქენი ამისთვის, ეხლა გამობძანდება და მიირთმევს.

ივანიკა.

კი ბატონო მოვამზადებ მარა, წალები მიყიდე თვარა კანჭი ქვე მოგტყდება, ან ხო მოგივიდა ცოლ....

გალუსტა.

სუ შე ახმახო გიყიდი, ჩქარა მზათ იყოს.

ივანიკა.

(გავა.)

გალუსტა.

(მანუას.) რო იცოდე რანაირი ფიქრი ვშვრები შენთვის, ხო კარგათა ცხოვროფ, ადრე მოგენერა მოვალო, რო დაიგვიანე ჯავრით გული ემეს მიშვრებოდა მითამაშებდა, აბა გადი ზაკუსკა მიირთვი.

მანუა.

ჩემი დაგვიანების მიზეზი ის იყო ბორჯომში მივბრუნ-
დი გზიდგანა²⁶ იქ ზოგი ნაცნობი მყვანდა, ზოგი მეგობარი,
ზოგიც ახლათ გავიცანი და დრო გავატარე.

გალუსტა.

პლუტო! პლუტო! ქალები ეთამაშებოდი განა.

მანუა.

არა ძია, მაგრამ ბორჯომში იმტელს ქალებში ორი ქალი
მამეწონა ორივე გაუთხოვრები იყვნენ, ერთს იმათგანს ქუთაისს
უნდა წასვლა და მე მთხოვა რომ ერთათ წავსულიყავით პირო-
ბაც მივეცი, ძალიან კარგი კამპანიონკა ვიშოვნე გზაზედა.
გთხოვ ძია დიდ ხანს არ დამაყენო აქა რომ იმასთან მგზავ-
რობას არ დავსცდე, ისინიც უნდა მოსულიყვნენ და არ ვიცი
მოვიდნენ თუ არა.

გალუსტა.

ჰაი, პლუტო! გაუარშიკდი იმ ქალსა განა, გინდა ცო-
ლათ შეირთე. მე რათ დაგაგვიანებ როცა შენი ნება იყოს მაშინ
ნადი, ჩემთვის დიდი სასიამოვნოა შენი ბევრს ხანს²⁷ აქ ყოფნა,
მაგრამ შენ იცი. (იქით.) ის კი არ იცის თუ მე უფრო მეჩქარება
ამისი გაცლა.

მანუა.

როცა თქვენ მიბძანებთ მაშინ წავალ, მე თქვენს წი-
ნააღმდეგს ვერა ვიქ.

გალუსტა.

ერთი რადროს ცერემონია[ა], თუ გინდა ამაღამვე წადი.

ივანიკა.

(შემოვა კუხნის კარიდგან და გალუსტას.) ალა! ზაკუსკა ქვე მზათ არი.

გალუსტა.

(მანუას.) მანო! გადი შეექეცი.

მანუა.

(გადის.)

გალუსტა.

(ბიჭს.)

აქ მოდი, (მოიყვანს წინა და ჩუმათ.) მაგას არა გააგე-ბინორა აი.²⁸

ივანიკა.

კი ბატონო,²⁹ მარა შენც წაღები ქვე არ დაგავინყდეს თვარა კანჭ ქვე მეიტებ.

გალუსტა.

ვა! ხათაე გიყიდი არ დამაცდი ბაზარში გავიდე.

ივანიკა.

(მიმავალი იქით.) ქვე არ დაგაცალა ღმერთმა თუ არ მიყიდო.

გამოსვლა 12.

მარტო გალუსტა.

ჩემი ნათესავი დაღალულია ეხლა ზაკუსკა სჭამს, და მერე დაიძინებს, მანამ მე ჩემი სიდედრუა და ცოლი გავაფთხილებ არაფერი გააგებინონ იმასა. (გაიხედავს.) ვა! ისინი აგერ აქ მოდიან.

გამოსვლა 13.

იგივე, სოფიო, თინათინ და კეკელა.

(გააღებენ მარცხნივ კარებსა და შემოდიან.)

სოფიო.

(ქმარს.) გალუსტ მინაიჩ! ასე ჩქარა არ მოგველოდი განა.

გალუსტა.

(სიყვარულით.) ბას ვილას მოველოდი თუ შენ არა, ჩემი გულის ვარდო, შვიდობა შენი მობძანება სოფიოჯან! (მივა და უნდა მოეხვიოს.)

ივანიკა.

(გააღებს უეცრათ შუა კარსა და დაუძახებს.) ალა მევ-

იდა შენი ნათესავი.

გალუსტა.

(უეცრათ უკან დადგება.) ღმერთმა დაგწყევლოთ შენცა და იმანაცა.

ივანიკა.

აღარ მოდის უკან ქვე წევიდა. ალა! წაღები მიყიდე თვარა კანჭი ქვე მოგტყდება. (წავა.)

სოფიო.

რა ნათესავს ამბობს!

გალუსტა.

დაბლა თქვი, დაბლა არ გაიგონოს, ჩემი ნათესავი მოვიდა. ეგება როგორმე გავიცალო, თქვენც თავი არ გამოამცნაუროთ, (სიხარულით.) ხომ კარგათ გაატარეთ ბორჯომში დრო?

კეკელა.

ოჰ. ძალიან კარგათ, უნდა გეცქირა სოფიო უქრმო ეგონათ და რამტელი საქრმო გამოუჩნდა, მოციქული მოციქულზედ მოდიოდა არ გათხოვდებაო.

გალუსტა.

მე ვიცი ჩემი სოფიო არავიზედ გამცვლიდა.

სოფიო.

დრო კარგათ გავატარეთ მაგრამ ერთისათვისა³⁰ ვსწუხ-

დი.³¹

გალუსტა.

ვა! სანუხარი რა გქონდა, ფულები გინდოდა კიდევ მამ-
ნერდი და რაერთიც გინდოდა წაალებინებდი. ვა! ეს ტიელი
შენთვის არ მინდა.

სოფიო.

არა ფულების საქმე არ იყო.

თინათინა.

არა სიძეჯან! შენ რომ იქ არა ჰყვანდი იმისთვის უმნუხ-
არნია, ხომ მოგეხსენებათ საყვარელი ცოლ-ქრმის მოშორება
ძნელია.

გალუსტა.

აჲ... ვენაცვალე სოფიოჯან შენი ყრმიზი ლოყები!

თინათინა.

ფესაჯან! რატომ არ მიესალმები შენი სოფიოსა, ამტე-
ლი ხანი პაჩი არ მოგინდა.

გალუსტა.

როგორ არ მამინდა მაგრამ სოფიო.....

სოფიო.

(გაუცინებს და გვერდზედ გადმოხედავს.)

ივანიკა.

გაალებს შუა კარსა და ჩუმათ იცქირება.)

გალუსტა.

(ყელს უწევს.) სოფიოჯან! ქუ მატად⁶⁸ მე. მე. მე. მე.
(წინ მიიწევს.)

სოფიო.

(დაღვრემილის სახით გადმოხედავს.)

გალუსტა.

(უკან იწევს.)

ივანიკა.

(პუბლიკას.) უბედური უბედური რავა შიშობს. უკან ქვე
იწევს. ახ, ახ ნეტამც..... მე.....

სოფიო.

გალუსტ მინაიჩ! უკან რათ იწევ.

გალუსტა.

(შემკრთალი.) რავიცი შენ როგორღაც ბრუნდეთ გადმამხედე
და შემეშინდა.

თინათინ.

მიდი სიძე, მიდი, ნუ გეშინიან.

68 [სომხ.] – შენ გენაცვალე.

გალუსტა.

(მიიწვეს ხვნეშით.) ჰ. ჰ. ჰ. ქუ მატალ⁶⁹ სოფიოჯან! მოდი ერთი პაჩი გიყო (რო უნდა მოეხვიოს.)

ივანიკა.

აღა მევიდა ნათესავი.

გალუსტა.

(მოშორდება უეცრათ.) აი ასტვან ანინი ქიზელუ სრანელ.⁷⁰

ივანიკა.

არა ისევ უკან წევიდა, აღა! წალები ქვე მიყიდე თვარა კანჭი ქვე მოგტყდება.

გალუსტა.

(გამოუდგება.) ტო ჰერნანიწან ხათე,⁷¹ არ მამშორდები, გიყიდი შე ოჯახ დაქცეულო.

ივანიკა.

(გაექცევა.)

სოფიო.

ამალამ ხომ სპალნაში შემობძანდები.

69 [სომხ.] – შენ გენაცვალე.

70 [სომხ.] – ღმერთმა დაგწყევლოს მაგისტვის.

71 [სომხ.] – აქ: მობელძაღლო, ხათაბალაა.

გალუსტა.

ბას კარგი ჩემი გულის სიცოცხლევ ეხლა თქვენ წადით და მე ერთი ჩემი ნათესავი გავიცლი, იმისი გზა დაიშალოს როგორც ჩემი პაჩი დაშალა.

სოფიო.

(გადის და ქმარს.) მშვიდობით შენი ჭირიმე გალუსტ მინაიჩ! მშვიდობით. (გავა და თან გაჰყვებიან თინათინა და კეკელა.)

გამოსვლა. 14.

გალუსტა და მერე მანუა.

გალუსტა.

(პუბლიკას.) ამისთანა კარგი გულით თავისი დღეში არა ყოფილა ჩემთანა, როგორ მეფერება. (გახედავს ფანჯარაში). მშვიდობით ჩემი გულის ანგელოზო! მშვიდობით. (ჰკოცნის სცენიდან.) მნა. მნა, მნ, მნ, ნ, ნ, ნ, აააჰ.

მანუა.

(შემოვა უეცრათ და ბიძას.) რა იყო ძია, რას შვრებოდნი მაგასა.

გალუსტა.

(შეშინებული.) მეე.... არა ფერ.... სა.

მანუა.

ოჰ. ძია კაი პოვარი გყოლია, კარგი ზაკუსკა მამიტანა.

გალუსტა.

(იქით.) ოჰ, როგორ შემეშინდა.

მანუა.

ძიაჯან! აბა ახლა შენი სახლები და ბაღჩა დამატარე
ვნახო.

გალუსტა.

რადროს ეგ არის, ჯავრით აღარა ვარ.

მანუა.

საჯავრელი რა გაქვს.

გალუსტა.

მეტი რა ჯავრი უნდა, ქუთაისში მდიდარი ურიას ჩემი
რვაასი თუმანი რო ემართა იმან გაკუტრებულა, ეხლა წიგნი
მივიღე უნდა წავიდე როგორმე გავისალო.

მანუა.

ძიაჯან! შენ რათ წახვალ მე აქ არა ვარ.

გალუსტა.

შენ ჯერ აქა რჩები, და წასვლა ეხლა უნდა.

მანუა.

ემ მინუტში წავალ.

გალუსტა.

მართლა ქუ მატალ,⁷² (პუბლიკას.) რა მორჩილი ნათესავი მყავს. ერთი გავიცალო აქედან, მერე იქ სხვა წიგნი მივადევნებ და მოვიშორებ. (მანუას.) ბას ერთი ორიოდ რიგი წიგნი დავენერამ წაიღე და წადი.

მანუა.

ძალიან კარგი იქნება.

ივანიკა.

(შემოვა მარჯვნივ კარიდან ჳელში ზონტიკი და მანტელია უჭირამს და გააქვს მარცხნივ კარით.

მანუა.

ძია! ბიჭს რო ზონტიკი და მანტელია მიაქვს, ვისია?

გალუსტა.

(მიხედავს და იქით გაჯავრებით.) ახ ტერ ასტვან ეს რა ახმახია. (შემკრთალი.) რა... ეგენი არავისი, გუშინ ერთი ჩემი მეგობრის ნათესავმა ქალებმა ჩამოიარეს და ჩემთან ჩამოხტნენ იმათია, ხვალ ისევ წავლენ.

მანუა.

მაშ რატომ არ მითხარი თუ აქ ქალები გყვანდნენ სტუმრათა.

გალუსტა.

72 [სომხ.] – შენ გენაცვალე.

აღარ მამაგონდა, (დაუკარგამს ლაპარაკსა.) ეხლავე³²
შემოგიტან წიგნსა და წადი. (გავა.)

მანუა.

(მარტო დადის დაფიქრებული მერე გამოსწევს კამოდის ყუთსა და შეკრთომით.) ამას რას ვხედავ ქალის ჴელსაქმე, ეი ბიძიავ! ბიძიავ! აქ რაღაც ამბავია. წელან ქალის ტანისამოსი შემოატარეს, ამ კამოდშიაც ქალის ჴელსაქმე აწყვია, ბიძაჩემიც როგორღაც გადაკვრით ლაპარაკობს, უთუოთ ამბავია რამე, ურიის გაკუტრებაც განგებ მოიგონა რომ უნდა გამგზავნოს და აქედან მამიშოროს, აი გიდი ბებერო კუდიანო. როგორ მატყუებს.

გამოსვლა 15.

იგივე და კეკელა.

კეკელა.

(შემოდის და კულისაში ლაპარაკობს.) ერთი ვიღაც ნათესავია თუ თვალით არა ვნახე არ იქნება, ისეთი ვინ არის რო ყველას ასეთს შიშს ქვეშ გვაგდებს.

მანუა.

ერთი ამ სახლებში ჩუმათ თუ არ დავათვარიელე და ეს დაფარული საქმე არ გავიგე არ იქნება. (გადის კარებში და ორნივ ერთმანერთს პირდაპირ შეხვდებიან.)

კეკელა.

(შეკრთება.) ახ!

მანუა.

(შეკრთომით.) ამას რას ვხედავ.

კეკელა.

ყმანვილო თქვენ აქ საიდან მოსულხართ?

მანუა.

ვლმნიფავ თქვენ ბრძანდებით! საიდან იცნობთ³³ ბი-
ძაჩემსა.

კეკელა.

(შეკრთომით.) თქვენი ბიძაა, იმისი ნათესავი ხართ.

მანუა.

ოჰ! რა კარგს დროს შემხვდით, უკაცრაოთ თუ არ ვიყ-
ოთ ბორჯომში თქვენთან რომ ქალი იყო, ის ვინ არის, რადგა-
ნაც³⁴ თქვენ აქ ჩამომხტარხართ უთუოთ ისიც აქ იქნება.

კეკელა.

არა ყმანვილო! აქ არ გახლავთ, იმან თქვენ აკი გითხ-
რათ რომ ქუთაისს ვაპირობ³⁵ წასვლასაო.

მანუა.

დიხს ვლმნიფავ! მითხრა, თუ უკაცრაოთ არ ვიყოთ
მითხარით თქვენს გაზდასა, საიდან იცნობთ³⁶ ბიძაჩემსა, ნათე-
სავი ხომ არა ხართ იმისი, ან დიდს ხანს დარჩებით აქა?

კეკელა.

პო. დიას. (დაყოყმდება.) არა მგზავრათ ჩამოვხტი მალე
ნავალ.

მანუა.

(იქით.) აქაც რალაც არის დაფარული ვერა გამიგიარა.

გამოსვლა 16.

იგინივე და დოსტური.

დოსტური.

(შემოვა შუა კარიდან და კეკელას.) მამილოცამს,
ჴელმნიფავ თქვენი მშვიდობით დაბრუნება, როგორა რა მთლი-
ანათ მოიარეთ თბილი წყალი, უფალმა გალუსტ მინაიჩმა დი-
დათ დამავალა იმისი ცოლი მენახა წყლიდგან მოსვლის ჟამსა,
ხომ მშვიდობით ბრძანდება.

მანუა.

(გაკვირვებით.) რაო ცოლი?

დოსტური.

დიას ცოლი.

კეკელა.

(იქით.) ნავიდე ძალუა გავაფთხილო თორემ ვინ იცის
რა მოხდეს.

მანუა.

განა ბიძიამ ცოლი შეირთო?

დობტური.

(იქით.) ახ! იმისი ნათესავი ყოფილა, ოხ თუ რა ბრიყვი ვარ.

მანუა.

(გაჯავრებით.) ეს რა ცეცხლია, ეს რა უღთობაა, ცოლს ირთამს და არ მატყობინებს, თავის აღთქმასა ჰსტეხს და უბედურათა მხდის, ეს რა ანბავია, მე ამას ვერ მოვითმენ.

დობტური.

(იქით.) ეგება დავამშვიდო როგორმე (მანუას.) ყმანვილო! ნუ სწუხართ, იქნება თქუწნთვს³⁷ საზიანო არ იყოს.

მანუა.

თქვენ იმის მეგობარსა ჰგევხართ თქვენ გეცოდინებათ, დიდი ხანია დაქორწილდა ბიძაჩემი?

დობტური.

არა, მე იმისი დობტური ვარ.

მანუა.

ერთი და იგივეა,³⁸ ერთი მიბძანეთ! ვინ შეაცდინა ის ცოლის შერთვაზედა, უთუოთ მოხუცებულობის გამო შეაცდენდა ვინმე თორემ ის ცოლს არ შეირთავდა.³⁹

დობტური.

მე დიდი ხანია ჩემი თავი გავკანონე, რომ არას გზით

არ გავერევი ცოლ ქრმოზის საქმეში, მამიტვეთ ავათ მყოფნი მელიან უნდა გიახლოთ. (გადის.)

მანუა.

(აყენებს.)⁴⁰ ეს მაინც მითხარით ის ქალი ვინ არის აქ რომ იყო.

დობტური.

განგიმეორებთ⁴¹ მე არ ვერევი.... ამას ჰკითხეთ და ეს გეტყვით ყველასა.

მანუა.

ვინ მეტყვის. (შემოდის თინათინა.)

დობტური.

(მიმავალი პუბლიკისკენ.) თავშიამც ქვა უხლიათ რო-გორც უნდა გაშველდნენ, ჩემი საქმეა რეცეფთი დავსწერო⁴² ფულები ავილო, მოკვდება თუ მორჩება დარდი არა მაქვს. (გავა შუა კარით.)

გამოსვლა 17.

მანუა და თინათინა.

მანუა.

(პუბლიკისკენ.) იქნება ეს ანბავი მართალი იყოს, იმას კი ჰგავს და, (თინათინას.) ბატონო რამწამს შემოგხედეთ მაშინვე ვიგრძნე.

თინათინა.

რომ ბიძაშენი ცოლი შეირთო, დიახ მართალია, თუ ჩემთვის⁴³ გაეგონებინა აქამდინაც უნდა ეცნობებინა თქვენთვისა.

მანუა.

(იქით.) დობტურმა მართალი ჰსთქვა, ეს ჩემთვის საზიანო არ არის.

თინათინა.

ბიძაშენს თქვენ ძალიან უყვარხართ, მე მგონია რომ იმან თქვენთვის არა დაუშავებიარა სიკეთის მეტი.

მანუა.

არაფერი მე მაძლობელი ვარ, მეც ჩემის მხრით ვეცდები ძალოჯან რომ ყოველთვის იმასაცა და თქვენც გასიამოვნოთ.

თინათინა.

(იქით.) თავისი ძალუა ვგონივარ ამ ტუტუცსა.

მანუა.

(იქით.) მე ბიძაჩემს ვაქებ⁴⁴ ამ შემთხვევაში, ამისთვის რომ თავსი⁴⁵ შესაფერი ცოლი შეურთავს, სანამ ცოცხალია კარგათ მოუვლის, და როცა მოკვდება ეს როგორ წამართმევს ნასლედნიკობასა.

გამოსვლა 18.

იგნივე და გალუსტა.

გალუსტა.

(შემოვა ჯელში წიგნი უჭირამს. და მანუას) მანოჯან! აი ეს წიგნი, ვექსილმაც შიგ არის, წაიღე და ეცადე გაასაღო (სიდ-ედრს დაინახავს და პუბლიკისაკენ გაჯავრებით.) ტერ ასტვან, ჩემი სიდედრმა აქ არის.

მანუა.

(ამოოხვრით.) ერთი ჯელი⁴⁶ მიბოძე ძია, მინდა გაკოცო.

გალუსტა.

(აძლევს ჯელსა.) აჰა ჯელი⁴⁷ მანოჯან, მაგრამ აგრე გულ დამწვარმა რათ ლაპარაკობ.

მანუა.

(ცოტა იქით მიიყვანს და დაბლა.) მე წელანვე შევიტყე შენი შემთხვევა.

გალუსტა.

(შეშფოთებით.) ვა! განა რა მამსვლია.

მანუა.

ჰო.... მე ვიცი.

თინათინა.

(იქით.) ახ! ნეტავი ჩემი სიძემ პირში არ გამამტყუნოს.

მანუა.

აბა ძია კაი გულითა გკითხავ, მითხარი ბედნიერთა სცხოვრებ შემდეგ მისა თუ არა?

გალუსტა.

ვა! განა შენ არ იცი მე ჯავრი და მწუხარება არა მიყვარს, და ანკი რა სამწუხარო მექნება უცოლშვილო კაცსა.

მანუა.

ცოლიანი რო იყო?

გალუსტა.

ახ, ტერ ასტვან⁷³ ვინ უთხრა. (გადახედავს სიდედრსა და გაჯავრებით.) ჰაი ქოფაკ.

მანუა.

ძიაჯან! არა უშავსრა, მე რათ მერიდები და მიმაღავ, კაი ფარდნი⁴⁸ შეყრილხართ ცოლქრმათა, ცოდოა ვინც თქვენ გაგამტყუნებთ.⁴⁹

გალუსტა.

(იქით.) სრა გლხი არიუ გიდენა⁷⁴ სწორეთ⁵⁰ გაუგია ჰა. (მანუას.) მანოჯან! კარგი ფარდი არა ვართ, ჩემი მცნობები კი მძრახამენ, არა ხართო.

მანუა.

73 [სომხ.] – უფალო ღმერთო.

74 [სომხ.] – აქ: თავში ხო მარ გიქრის.

ერთით ეგეც მართალი უთქვავთ, შენ ჯეელი ხარ შენს⁵¹
ცოლზედა.

გალუსტა.

(იქით.) გული დაუმშვიდო⁵² (მანუას.) ეჰ, რაც უნდა
ჯეელი ვიყო მაინც ნასლედნიკმა არ მეყოლება.

თინათინა.

რო ათასი თქვა გეყოლება. არამც თუ ერთი და ორი,
ოთხიცა.

ივანიკა.

(უეცრათ შუა კარს გააღებს და დაუძახებს.) კი, კი, შე
ნუ მოუკვდები ჩემს თავს ქალბატონი დედა, ბარე ვოთხი ლუ-
ნიც ვოთხი.

გალუსტა.

(მიხედავს.) ეს ინჩ კრაკე.⁷⁵

ივანიკა.

აღა ქალბატონმა დეიძინა და დეიბარა, კარები არავინ
დაარახუნოსო, ანი არ დააფაჩუნო თვარა გეილვიძებს და მის
დღეჩიდ აღარ მიგიშვებს ახლოს.

გალუსტა.

(თან ნათესავს უცქერის თან ივანიკას და ეტყვის.) სუ

75 [სომხ.] – ეს რა ცეცხლია.

შე კვდარ ოხერო!⁵³

ივანიკა.

ანი მე მივალ მარა, წაღების ყიდვა არ დაგავინყდეს თვარა კანჭი ქვე მოგტყდება. (გავა.)

მანუა.

ძიაჯან⁵⁴ რა ქალბატონს ამბობდა.

გალუსტა.

(აჩვენებს სიდედრზედ.) ეს ვერ დაინახა და ოთახის კარები რომ გამოხურული უნახამს მძინარე ჰგონებია და იმას ამბობდა. (იქით.) ამ ტუტუცი იმერლისგან რამტელი ქირში უნდა ვიყო, ეს ეხლაც მოვრჩი მერე რო კიდენ თქოს რამე, დასწყევლოს ღმერთმა ეზ რა ხათა ავიტეხე.

გამოსვლა 19.

იგინივე და დობტური.

დობტური.

(შემოვა შუა კარით.) გალუსტ მინაიჩ! თქვენი ცოლი კიდევ მიზეზიანობს.

გალუსტა.

(იქით.) ეს რა ბრიყვი დობტურია. (დობტურს.) ერთი რას ბძანებთ. (აჩვენებს სიდედრზედ.) აბა შეხედე ვაშლივით წითელი ლოყები აქვს.

დობტური.

ამას, რა საკურველია აქვს და არცარა ჰსტკივარა, მაგრამ თქვენი ცოლი კი საჭიროებს ექიმის წამალსა.

თინათინა.(ჩუმად პირზედ ჴელს მიაფარებს.) გაჩუმდი თუ ღმერთი გნამს აქ დაფარული საქმე გვაქვს.

დობტური.

ჰო... ეგ სხვა საქმეა. (იქით.) მგონია კიდეც დავროხე.

გალუსტა.

მანოჯან! აი ეს წიგნი აბა წადი.

მანუა.

ძია! გინდა წავიდე.

გალუსტა.

მაშ ვა! იმტელი ფულმა დაეკარგოთ, შენი ჩამადანი ჩალაგებულია და ყველა მზათა გაქვს, შენ იცი როგორც რომ ეცდები.

მანუა.

კარგი ძიაჯან! ეხლავ წავალ. (გადის და პუბლიკას) ამათ უნდათ დამთესონ, აქ რალაც ანბავია,⁵⁵ მაინც არ წავალ და სუყველას გავიგებ⁵⁶ რაც უნდა მამივიდოდეს. (გავა და გა-ჰყვებიან დობტური და თინათინა.)

გამოსვლა 20.

გალუსტა და მერე სოფიო.

გალუსტა.

ოჰ. ოჰ. ოჰ. ძლივს კიდენ არ გადავრჩი, ოჰ, ჩემი სოფიოჯან! ერთი გნახო ჩემი თაიგულო. (ამდროს შემოვა სოფიო.)

სოფიო.

ოჰ. გალუსტ მინაირ მარტო ხარ, ნათესავი გაისტუმრე.

გალუსტა.

გავისტუმრე, ფეხი მოსტყდეს იმანა, იმტელი არ დამაცალა ერთი პაჩი მექნა შენთვინა.

სოფიო.

აი ეხლა.....

გალუსტა.

მოდო ჩემი სამოთხის ყვავილო! ჩემი გულის ემევე, ვარდო! მოდი პაჩი გიყო, შენ კი გენაცვალოს შენი გალუსტ მინაირი, (უნდა მოეხვიოს.)

ივანიკა.

შემოადლებს კარსა და დაუყვირებს.) ალა მევიდა ნათესავი.

გალუსტა.

(უკუ დგება და მიხედავს.) ოჰ, ჩემი პური შხამი გახდეს შენი და იმისი მუცელში როგორც ჩემთვის ერთი პაჩი შხამი გახადეთ.

ივანიკა.

არა ისევ გებრუნდა მარა, წაღები მიყიდე თვარა კანჭი ქვე მოგტყდება. (წავა.)

სოფიო.

მაშ გავალ არ მოვიდეს.

გალუსტა.

(ყელს უწევს.) ქუ მატალ⁷⁶ სოფიოჯან! ცოტა ხანი კიდეც იყავ ერთი შენი ცქერით გული ემე ვქნა, გავახარო.

სოფიო.

(გაჯავრებით.) რათ იცით ქრმებმა აგრე მიცივება, რო დრო იყოს ხომ....

გალუსტა.

(უკან დადგება.) აი, შენი ჭირიმე ვინ რამე ამბობს, როგორც შენ გნებამს.⁵⁷

სოფიო.

გესუმრებოდი, მოდი, მოდი.

⁷⁶ [სომხ.] – შენ გენაცვალე.

გალუსტა.

(სიხარულით.) ჰ... ჰ... ჰ... მართლა გეთაყვანე (ინმენდს უღვაშებსა და ტუჩებს.) ბას აბა პაჩი გიყო ჩემი გულის ვარდო. (მიიწევეს ახლო მისასვლელათ.)

გამოსვლა 21.

იგინივე და კეკელა.

კეკელა.

(შემოვარდება უეცრათ მარჯვნივ კარით და სოფიოს.) სოფიო! სოფიო! (გალუსტას.) გალუსტ მინაიჩ! სოფიო აქ არის?

გალუსტა.

(პუბლიკისკენ.) ახლა ეს გაჩნდა, ამისი ხმა ჩაწყდეს თუ ერთი პაჩი დაეცლია.⁵⁸ (კეკელას.) აქ არის, რა გინდა რას მორბიხარ?

კეკელა.

ბაღჩაში დავსეირნობდი⁵⁹ და შენი ნათესავი იქ შემოვიდა, დავინახე თუ არა მაშინვე აქეთ გამოვიქეცე, აქ კი არ შემამყვეს თანა.

გალუსტა.

რას დარბოდი ბაღჩაში რომ ერთი მინუტი სახლში არ დადგები. (ორივეს.) დაიმალენით გეთაყვანეთ აქ არ შემოვიდეს და არა გნახოთ, მე გავალ ეგება გავიცალო ის შეჩვენებული. (გადის და გაჯავრებით) დამაცადოს სანამ ტროიკაში ჩემი ჯელით არ ჩავსვამ⁶⁰ კი აღარ მოვეშვები ჰა. (გავა.)

გამოსვლა 22

სოფიო და კეკელა.

სოფიო.

კეკე! ნავიდეთ აქედანა.

კეკელა.

რათ ნავიდეთ რისა გეშინიან, გალუსტ მინაიჩი იმას ხომ აქ არ შემოუშვებს.

სოფიო.

რათ ერვენე იმ ყმანვილსა?

კეკელა.

რა ვიცოდი თუ იქ შემოვიდოდა მთელი დღე ხომ შინ ვერ ვიჯდებოდი ტუსალივითა, ბალჩაში შეველ სასეიროთა და ისიც იქ შემოვიდა, მე ერთითაც მიკვირს, რათ უმაღავთ⁶¹ იმ ყმანვილსა თქვენს საქმესა, და ან რათა გსურთ იმისი თქვენგან განშორება.⁶²

სოფიო.

რავქნა, თუ ჩემს ქმარს არ უნდა იმისი აქ ყოფნა.

კეკელა.

შენ ეტყოდი რომ ჩვენ ის ბორჯომში გავიცანით.

სოფიო.

(შემკრთალი.) სუ. სუ. სუ. რას ამბობ, მაგას როგორ ვიტყვი, მაშინ რა ვიცოდი თუ ნათესავი იყო ჩემი ქრმისა, შენი ჭირიმე არც შენა ჰსთქვა თორემ ყელს გამამჭრი.

კეკელა.

ვითომ⁶³ რათაო, რა ურიგო ყმანვილია რომ იმასთან გაცნობა სირცხვილი იყოს, გავაგებინოთ⁶⁴ იქნება მაშინ აღარ გაგზავნოს გალუსტ მინაიჩმა და აქ დარჩეს, ოჰ, თუ რა მოხარული ვიქნები ის ყმანვილი რომ აქ დარჩეს. მე ძალიან მამონონს!

სოფიო.

მე როგორც ვხედავ⁶⁵ იმას შენი გული მიუზიდავს.

კეკელა.

(ამოოხვრით.) ძალიან, მეც როგორც ვატყოვ იმასაც უყვარვარ.

სოფიო.

ეჰ, ტყუილს ამბობ.

კეკელა.

როგორ ტყუილს ვანბობ,⁶⁶ განა ვერ შეატყე ბორჯომში როგორ გრძნობით მელაპარაკებოდა. შენც კი გეარშიყებოდა ქალო. (ამოოხვრით) მაგრამ ეჰ, იმისი წასვლით გული მე დამეკოდება თორე შენთვის სულ ერთია ქრმიანი ხარ, ოჰ! თუ რა ბედნიერება იქნება ჩემთვისა რომ ის აქ დარჩეს.

სოფიო.

კეკე! თუ ღმერთი გნამს ეგ ჰაზრი მოიშორე შენგანა.

კეკელა.

ვითომ რათაო, არამც თუ დღე, ღამე სიზმარშიაც კი ის ყმანვილი მაგონდება და სულ იმასთანა ვარ.

სოფიო.

რას ამბობ ქალო! როგორც ვხედავ ის ვაჟი შენთვის მოგინდომებია.

კეკელა.

რატომაო, ვითომ რა სანუნარია, სოფიო ოხ! ნეტავი კი მოხდებოდეს ჩემი იმასთან....

სოფიო.

ქალო როგორ შეიძლება აგერ ის დღეს მიდის.

კეკელა.

(მიიხედავს შუა კარისკენ.) ოხ! ღმერთო ჩემო ის არის.

სოფიო

.(იქით.) ახ! რა მახეში გავები.

გამოსვლა 23.

იგინივე და მანუა.

მანუა.

(შევა.) ამას რას ვხედავ, თქვენ აქა ბძანდებით
ჯელმნიფავ! მაშ თქვენ ორივემ მამატყუეთ.

კეკელა.

რა იქნა გალუსტ მინაიჩი?

მანუა.

(სიცილით.) დაჭერილია.

სოფიო.

როგორ თუ დაჭერილია.

მანუა.

შიგნით ოთახში შევიდა რილასთვინაცა, მე თქვენი ხმა
შემამესმა, მიველ კარები დაუკეტე და აქ შემოველ.

სოფიო.

(კეკეს.) კეკე, კეკე, წავიდეთ ჩქარა გეთაყვანე.

მანუა.

არა ჯელმნიფავ! (სიცილით.) თქვენ ჩემის ჯელიდგან
ვერ წახვალთ, მეორეთ ველარ მამატყუებთ, მე თქვენ ეხლა
ქუთაისს მეგონეთ და ისევ აქ გხედავთ, ერთი მიბძანეთ თქვენი
ჭირიმე რომლის მიზეზითა ხართ აქა!

სოფიო.

გინდათ შეიტყოთ.

მანუა.

ოხ! ჴელმწიფავ! დიდათ მსურს, და უეჭველად⁶⁷ იმედი მაქვს შემატყობინოთ.

კეკელა.

(იქით.) იმასთან ლაპარაკს მე მელაპარაკოს რომ უქრმო ვარ.

სოფიო.

კეკე! გეთაყვანე წადი გალუსტ მინაიჩს კარი გაულე, მე არ მიყვარს მაგისტანა ხუმრობა.

კეკელა.

გეშინიან რომ არ შესწუხდეს.

მანუა.

ჰო, ჰო, ჴელმწიფავ! კარი გაულეთ ბიძაჩემსა. ოჰ! მგონია ასეთი კი გაჯავრდეს ჩემზედა.

კეკელა.

ბატონი ბძანდები (მიმავალი გულ დაკლებით.) მე თითქო ამათში მეტი ვიყო ისე მითხოვენ. (სოფიოზედ.) ამ ქალბატონს ქმარი ხო ჰყავს, უნდა სხვასაც ეკუთრუროს და მე ჩემს საყვარელთან არცკი მალაპარაკოს. (გავა.)

გამოსვლა 24.

ივანიკა, მანუა და სოფიო.

ივანიკა.

(კარს შემოაღებს და პუბლიკას.) აპა ბეტონებო ნეტამც გამზერიათ ჩემი აღისათვინ, ვინცაღა გაცვეთილს დოუმწყდევია ოთახშიდ კარი დოუკლეტია, და ისტე გულ დაფსობილი კივის რავარც დაგლეჯილი მგელი. (გააჯავრებს.) ვა! მამავ, ეზ რა ბიაბრობაა, ერთი გამიღეთ მამა გიცხონდებათ. (გავა.)

მანუა.

ახლა მარტო ვართ აბა მინაბეთ თქვენი ანბავი.

სოფიო.

მე გთხოვთ მონყალეო ჴემნიფევ დამიტეოთ თავისუფლათა, ნუ თუ ილაპარაკოთ ჩემთანა, პირის პირსაც ნუ შემამხედავთ.⁶⁸

მანუა.

როგორა? თქვენ გსურთ მომაკლოთ სიამოვნებასა და ველარ გხედავდეთ, რათ ინებებ⁶⁹ მაგას ჴელმნიფავ,⁷⁰ მორიდება რათა გსურთ, უთუოთ თქვენი ნათესავნი მცნაურნი ყოფილან ბიძაჩემისა რომ თქვენ აქ ჩამამხტარხართ, და ამითი ჩვენზედ ეჭვს ვერავინ მოიტანს, მე დიდათ მსურს თუ გამაბედნიერებთ. (ახლო მიინევს.) განგიცხადოთ.....

სოფიო.

ოხ! ყმანვილო რათა გსურს მიმამთხვიოთ უბედურებასა.

მანუა.

როგორ უბედურებასა, მე, მე, მე უნდა მიგამთხვიოთ თქვენ უბედურებასა, მაშინ როდესაც მზათა ვარ თქვენთვის მსხვერპლად შევინირო.

სოფიო.

ბიძაშენს ჩემზედ არა უთხრარა შენს გაზდასა თორემ (დაყოყმდება) ოჰ!..... იმას ძალიან უყვარხართ და მეც ალერსიანათ მექცევა.

მანუა.

როგორ თუ ალერსიანათ გექცევა, რომლის მიზეზით?

სოფიო.

რომლის მიზეზითაც უნდა იყოს, ის ასეთი ტკბილი კაცია რომ ერთის სიტყვით ჩემი ცხოვრება იმის ჴელთ ანდვია.

მანუა.

(იქით გაკვირვებით.) ეს რა მესმის, ამისი ცხოვრება იმის ჴელთ ანდვია, (სოფიოს.) რა არის მერე აგრეთი თქვენში.

სოფიო.

ნუ მკითხავთ⁷¹ ვერაფერს გეტყვით, და მასთანავე გთხოვთ, თუ გაქვსთ ჩემი მცირედი ხათრი, ეხლავე წადით სადაც მიდიოდით რომ მე თქვენ ამის მეტათ აღარა განახოთ ჩემთანა, და ეს ნახვა უნდა იყოს პირველი და უკანასკნელი.

მანუა.

(გაკვირვებით.) პირველი და უკანასკნელი? მაშ უნდა

მოვაკლდე თქვენის მშვენიერების ჭვრეტასა, ეგ იყო ჳელმწიფავ თქვენი აღთქმა ბორჯომში?

სოფიო.

ღიას! ღიას. (გავა მარჯვნივ კარებში.)

გამოსვლა 25.

მარტო მანუა.

ეს რა ანბავია თქვენი ჭირიმეთ, მე ვერაფერს მიმხვდარვარ, ღმერთო ჩემო შენ დამიფარე, ბორჯომში კინალამ ჩემის სიყვარულით გაგიყუდა და აქ სწორეთ არცკი მელაპარაკება.

გამოსვლა 26.

იგივე და დობტური.

დობტური.

(შემოვა დაინახავს⁷² მანუას და გაბრუნდება.) ოხ, ნათესავი აქ ყოფილა გავეცალო თორემ კიდევ დავროხამ რასმე (გადის.)

მანუა.

(აყენებს.) მომითმინეთ დობტურო! თქვენთან საქმე მაქვს.

დობტური.

(იქით.) ეგება გადავრიო და არა მკითხოსრა. (მანუას.)

რა გემიზეზებათ მიბოძეთ მაჯა ვნახო.

მანუა.

დიდი ხანია თქვენ ბიძაჩემთან მეგობრათა ხართ?

დობტური.

აბა ენა მიჩვენეთ ძრიელ ნაზლიანი ხომ არა გაქვსთ.⁷³

მანუა.

(იქით.) მე რას ვკითხავ⁷⁴ ეს რას მეუბნება ტუტუცი ყოფილა. (დობტურს.) ბატონო! მე თქვენ სხვას ვკითხავთ.⁷⁵

დობტური.

ჯერ უეჭველათ სლაბიტელი უნდა მიირთვათ და მერე მიქსტურას გასმევთ, მიბოძეთ ქალაღდი რეცეფთი დაგინეროთ, და ამასთანავე იმასაც დაგარწმუნებთ⁷⁶ რომ მე სხვა დობტურებივით ხარბი არა ვარ, (იქით.) ესე იგი რასაც მეტს მამცემს ჩემთვის ისა სჯობს.

მანუა.

(იქით.) ღმერთო ჩემო მე ვერა გამიგიარა, რომელსაც რასა ვკითხავ⁷⁷ სულ გადაკვრით მელაპარაკებთან. (დობტურს.) ბატონო! მე თქვენ ვკითხავთ⁷⁸ ბიძაჩემისა დიდი ხანია მეგობარი ხართ.

დობტური.

ჰო, დიას იმას ვეძებ წელან სადილათ მთხოვა და ეხლა სუფრა დაგებული იქნება, მშვიდობით მე პური მამშვიდა. (გა-

დის.)

მანუა.

ბატონო დობტურო! ერთი მამითმინეთ⁷⁹ მე⁸⁰ თქვენთან საკითხავი მაქვს.

დობტური.

თქვენ რომელს რაზრიადში ემსახურებით?

მანუა. (იქით.) ეს გიჟი ხომ არ არის. (დობტურს.)

ბატონო დობტურო ჰაზრი მინდა გკითხოთ.

დობტური.

ავათ მყოფობაზედ დარიგება, ბატონი ბძანდებით ეგ ჩემი საქმეა რითი ხართ ავათა, უთუოთ ჰაერის ცვლილება გავნებდათ.

მანუა.

ჩემთვის არაფერს უვნია, მომისმინეთ რა მოგახსენოთ, მე ყველას მივხვდი რასაც მიმალავდენ, ბიძაჩემსა ჰყავს ქალი, გთხოვთ მიშუამდგომლოთ⁸¹ რომ ის ქალი მე ცოლათ მამცეს, და მასთანავე ისიც უთხარით⁸² რომ რასაც ის ჩემგან საყვედურს ელის ცოლის⁸³ შერთვისათვინ, ყოველივე მოისპობა ჩემის იმ ქალთან შეთვისებთა.

დობტური.

როგორ თუ ქალი! რომელი ქალი.

მანუა.

განა რამტელი ჰყავს იმასა.

დობტური.

(იქით) ღმერთმა შემარცხვინოს თუ მე აქ მესმოდეს რამე, ერთი ეგება თავიდან მოვიშორო ეს ვილაც ტუტუცია, (მანუას)⁸⁴ ბატონო, მე წელანვე მოგახსენეთ რომ ცოლ ქრმო-ბის საქმეში არ გავერევი.

მანუა.

აბა თქვენ თითონ იფიქრეთ, მე ხომ ვერ ვეტყვი ბი-ძაჩემსა და არც რიგი არის თუ ისევ სხვის პირით არ უთხარი, და თქვენზედ უკეთეს ვილას ვათქმევინო, უეჭველათ თქვენც გადაგიხდით.

დობტური.

როგორ, მაშ თუ ცოლს შეირთავთ⁸⁵ აქ ახლო დასდგე-ბით⁸⁶ სადმე.

მანუა.

დიახ რასაკურველია.

დობტური.

(იქით.) ეგება თავიდან მოვიშორო უნდა დავპირდე. (მანუას.) დიახ ბატონი ბძანდებით ვეცდები. (ამდროს ისმის ხმა გალუსტასი.)

გამოსვლა 27.

იგინივე გალუსტა და თინათინა.

გალუსტა.

(ყვირის კულისის გარეთ.) რაიქნა ის დანყვევლილი რაიქნა, მე იმან უნდა დამამწყვდიოს, დამაცადოს თუ იმისი თავზედ რა ვქნა.

მანუა.

გავიქცე დავემალო თორემ მამკლავს. (გავა შუა კარით.)

გალუსტა.

(შემოვა და დობტურს.) აქ არ არის? სად ჯანაბას წასულა.

თინათინა.

იე. იე. იე. კაი ნათესავია, დაამწყვდევს ჰა.

გალუსტა.

(დობტურს.) სად წავიდა?

დობტური.

ის არსად წასულა აქ არის, მე იმისგან მაქვს თქვენთან სათქმელი რამე მონდობილი, მაგრამ არ ვიცი შემიძლიან თქვენს⁸⁷ სიდედერთან ვსთქვა თუ არა.

თინათინა.

განა აგრეთი რა საიდუმლოა მაგათში.

გალუსტა.

ეჰ, დალოცვილო შენც ახლა დაინყე ცერემონი, თქვი და რაღა.

დობტური.

მე სწორეთ⁸⁸ მოგახსენოთ არ მეგონა თუ თქვენ როგორც პატიოსანი კაცი, ცოლს შეირთავდით⁸⁹ მაგ გვარის მოტყუებითა.

გალუსტა.

როგორ მოტყუებითა.

თინათინა.

ერთი ბრძანეთ⁹⁰ გეთაყვანე დობტურო.

დობტური.

მაშ მე თქვენ მოკლეთ მოგახსენებთ. (გალუსტას.) შენი ნათესავი გთხოვს⁹¹ შენს ქალსა.

თინათინა.

რაო! ქალსა, ერთი ეგ მაკლდა, ნახე რისაც მეშინოდა იმაში არ ჩავარდი.

გალუსტა.

როგორ ჩემი ქალი, იმან მაგ სიტყვთ⁹² რა ესმის.

თინათინა.

ოჰ, ღმერთო ეს რა მამივიდა, ჩემი სოფიო თავი მოიკლავს.⁹³

გალუსტა.

ბატონო დობტურო! რეები ლაპარაკობ ერთი სწორეთ⁹⁴
გამაგებინე და.

დობტური.

(თინათინას.) განა თქვენ აქამდინ⁹⁵ არ იცოდით.

თინათინა.

აბა რა ვიცოდი შენი ჭირიმე, მამატყუა ამ უღმერთომ
მამატყუა, ოჰ. ეს რა ურცხოობაა.

დობტური.

ჰეი⁹⁶ გალუსტ მინაიჩ! გალუსტ მინაიჩ! აგრე არ უნდო-
და.

გალუსტა.

ერთი რაები ამბობ დობტუროჯან გამაგებინე და.

დობტური.

(თინათინას.) მერწმუნეთ თუ მცოდნოდა არას გზით არ
გირჩევდით⁹⁷ ამისთვის⁹⁸ ქალის მიცემასა.

თინათინა.

(ტირილით.) ოჰ სოფიოჯან! სოფიო! ნახე რას ალაგს
ჩაგაგდე შვილო, რა უბედურებაში მიგეცი.

გალუსტა.

როგორ უბედურებაში.

თინათინა.

მე ადრევე ვიცოდი რომ შენ ცრუ იყავ, მაგრამ მე არ გავხდები შენი მოსატყუარი. არა, არა, არის კანონი, მთავრობა, გიჩივლევ და ასეთი საქმე⁹⁹ დაგმართევ რომ ჯერ არავის დამართოდეს.

გალუსტა.

ერთი დაიცადე სიდედროჯან და.

თინათინა.

დაჩუმდი შე უსჯულოვ! შე უღვთოვ!

გალუსტა.

ახლა გინდა მეც გამაცხარო გიჟი მოზვერივითა.

დობტური.

არა გალუსტ მინაიჩ! ამნაირი საქმე და მოტყუება მოსატევებელი არ არის.

გალუსტა.

(იქით.) ოჰ. ეს დობტური რა ბრიყვია. (დობტურს) ერთი ჯელი¹⁰⁰ არ აიღებ დობტურო? რას ჩამაცივდი. (სიდედრს.) რას გადარეულხარ.

თინათინა.

კიდეც გადარეულხარ და კიდეც გადამტვრეულხარ.

გალუსტა.

ტო ძაინდ კტრე ქოფაკო და.⁷⁷

თინათინა.

რუსებისა არ იყოს, ტისამ ქოფაკ.

გალუსტა.

ვა! რუსული ჯერი არ არის მე ქართული ვთქვი.

თინათინა.

აი რუსულმა ძაღლმა შეგჭამოს შენა, ჩემი ანუკ მანუკი⁷⁸ სოფიო გერის პატრონი გახადე.

გალუსტა.

ტო გიჟვეცავ,⁷⁹ რაები ამბობ.

თინათინა.

ღმერთმა რომ არ გიცის, არ გეყურება.

დობტური.

გალუსტ მინაიჩ! სუფრა დაგებულისა¹⁰¹ თუ არა?

გალუსტა.

ტო ერთი ჳელი აიღე მამა გიცხონდა, სიდედრმა სულ შენ გადაამირიე.

77 [სომხ.] – შენ ხმა ჩაიკმინდე, კოფაკო.

78 [სომხ.] – ბავშვი

79 [სომხ.] – გაგიჟდა

დობტური.

აგერ პირველი საათი სრული არის, სწორეთ სადი-
ლობაა.

ივანიკა.

(გაალებს კარსა და შემოსძახებს.)¹⁰² ალა! დრო არ მევი-
და წალები მიყიდე თვარა კანჭი ქვე მოგტყდება.

გალუსტა.

(გამოუდგება გაჯავრებული.) ტო ჯელი არ აიღებ შე
არამზადავ.

ივანიკა.

(გაექცევა.)

გალუსტა.

(კბილებს იჭკრთიალებს.) რა იქნა ის ჩემი ნათესავი
ერთი გავგლიჯო, ეზ რა ხათაში ჩამაგდო.

გამოსვლა 28.

იგინივე და მანუა.

მანუა.

(შემოვა და დობტურს.) ბატონო დობტურო! რა ჰქენით?

დობტური.

ბატონო! მე თქვენ გითხარით და კიდევ განგიმეორებთ

მე ცოლქრმოობის საქმეში არ ვერევი, შეგიძლიანთ თქვენ პირის პირ მოილაპარაკოთ მშვიდობით ბრძანდებოდეთ, მე პური მშიან. (გავა შუაზედ.)

გალუსტა.

(სიდედრს.) ეხლა ნურაფერი¹⁰³ იტყვი ნათესავი აქ არის.

მანუა.

ძია მე ვიცი დობტური სულ ყველას გეტყოდა.

გალუსტა.

(ნაავლებს ჯელსა და წინ მიიყვანს.) აქ მობძანდი ბატონო, მითხრა, დიას მითხრა, (გაჯავრებით.) ვა! ტო ჩემი ჭირათ მოხვედი, რა გინდა რო მიყო, რაები გიბოდამს დობტურთანა, ეგ შენი ბოდვა რო გაეგო ვინც მე ვიცი იმანა, იცი რა მამივი-დოდა.

მანუა.

მე ვგონებ ისეც ის ჰსჯობდა უწინ ძალუასთვინ მეთხოვნა მაგრამ.....

თინათინა.

ჩემთვის?

მანუა.

დიას თქვენთვის, განა არ ვიცი რომ ის თქვენი ქალია.

თინათინა.

(იქით.) ოჰ. ღმერთო ამას რას ამბობს. (სიძეს.) აი შენის დაჩუმებით სადამდინ მიმახსენებინე.

გალუსტა.

ტო ღმერთმან იცის გაგიჟდები.

მანუა.

იქნება თქვენ ჰგონებთ¹⁰⁴ რომ ჩემგან შეყვარება იმ ქალისა ჯიბრით იყოს, არა, ყმანვილი ქალი წელან რომ მე მელაპარაკებოდა ბორჯომში გავიცან.

თინათინა.

ბორჯომში.

გალუსტა.

ბორჯომში.

მანუა.

დიახ, ძია! წინათაც არ გითხარი, იმან მითხრა ქუთაისს მივალო და ეხლა კი აქა ვხედავ, აბა რა ვიცოდი თუ ის შენი ქალი იყო, უთუოთ ძრიელ აგიკრძალავთ რომ არ მეჩვენოს თორემ, აქამდინ ის როგორ არა მნახავდა.¹⁰⁵

თინათინა.

(იქით.) უთუოთ კეკელას ამბობს.

გალუსტა.

(იქით.) ხედავთ კეკელას¹⁰⁶ როგორ ვაჟთან გამეგობრე-

ბულა.

მანუა.

იმასთან კიდევ ერთი გასათხოვარი ქალი იყო. ოჰ, რა ლამაზია¹⁰⁷, მე ორივესთან ვატარებდი დროსა.

გალუსტა.

(შემკრთალი.) ვა! განა შენ მეორესაც ეარშყებოდი.¹⁰⁸

მანუა.

არა, მე იმათგანი ერთი მიყვარდა ნამდვილათ, რომელსაც არა მგონია მამაშოროთ და შემაქორწილოთ.¹⁰⁹

გალუსტა.

მერე, მერე, ქუთაისიდგან რომ მობრუნდები.

მანუა.

არა ძიაჯან! ბარემ ეხლავ მოვრჩეთ.

გალუსტა.

(აჩვენებს სიდედრზედ.) აი ჩემს ცოლსა სთხოვე.

თინათინა.

ჯერ ერთი ქალთან მოვილაპარაკო.

მანუა.

თქვენს ქალთან! დიახ სწორე ხართ, ოჰ, ის ასეთი

შეკრთა რო უთხარი ბიძაჩემს უნდა ვთხოო რომ¹¹⁰ ნება მამცეს
შენი შერთვისა მეთქი რომ მეტი არ იქნებოდა.

თინათინა.

(იქით.) ეს რა მესმის, ეს მართლა ჩემს ქალსა თხოულობს.

მანუა.

საკურველია, ბორჯომში ალერსიანათ მექცეოდა და აქ
სულ ახლო არ მეკარება, უთუოთ თქვენ უშლით.

თინათინა.

(იქით.) რავექნა რაებს ამბობს.

გალუსტა.

მე აქ ვერას მიმხვდარვარ.

თინათინა.

არა ყმანვილო! მე თანახმა არა ვარ იმის მოცემაზედ.

გალუსტა.

(იქით.) ახლა ესეც თანახმა არ უხდება და უნდა ხათა-
ბალა გამიხადოს.¹¹¹

მანუა.

ძალო! თქვენ უნდა იფიქროთ რომ ჩვენი ბედნიერება
თქვენს გამო იქნება, მე ვიცი რომ იმასაც ძრიელ უყვარვარ.

გალუსტა.

როგორ, განა შენ მალმალ ნახავდი¹¹² ხომე იმ ქალსა.

მანუა.

არა, პირველათ სულ ახლო არ მეკარებოდა და მე ძალიანაც ვკვირობდი, მაგრამ, მერე კი.....

გალუსტა.

ჰო თქვი თქვი, რაღა მერე...

მანუა.

თქვენთვის არაფერი სანყინოა¹¹³ ღმერთსა ვფიცავ, თქვენ გგონიათ იმათ მარტო აქ ვიცნობდე, ბორჯომში გავიცან როგორც წელან მოგახსენეთ, და მეც თვით დარწმუნებული ვარ რომ იმ ქალმაც უარი არ ჰსთქვას ჩემზედა, იქ სულ ერთათ დავსეირნობდით¹¹⁴ ხომე, ოჰ მეტადრე ერთს ღამესა მშვენივრათ გავატარეთ დრო, ერთათ ვიყავით დაპატიჟებული მარტო მე, და ორნი ისინი, ჯერ ვიტანციეთ, მერე ვახშამს შევექეციეთ, და შემდეგ ვახშმისა, შინამდისინ გავაცილე.

გალუსტა.

როგორ თუ გაიცან, დასეირობდით, და შენ გააცილე.

თინათინა.

(იქით.) ახ! ინჩანიმ,⁸⁰ ეს რათქვა, გადირევა ჩემი სიძე, ეგება როგორმე მოვახერხო.

80 [სომხ.] – რა გავაკეთო.

გამოსვლა 29.

იგინივე სოფიო და კეკელა.

(შემოვლენ.)

გალუსტა.

ჰო, წორეთ თქვენ მინდოდით ბატონებო და მოხვედით კიდეცა, წინ მობძანდით რა გკითხოთ.

კეკელა.

გალუსტ მინაიჩ! აგრე გაჯავრებული სახით რათ გვიყურებ.¹¹⁵

სოფიო.

(დაინახავს. მანუას.) ახ! ეს ისევ აქ ყოფილა.

თინათინა.

(იქით.) გამოუქომაგდე. (კეკელას.) არ იცი რო ჩვენ სრული ნება გვაქვს თქვენზედ ჯავრობისა, მაგრამ ეხლა კი დრო არ არის, კულავ¹¹⁶ გეტყვით რაზედაცა ვჯავრობთ.

გალუსტა.

ჩე, ჩე, ჩე, მე ეხლავ მინდა შევიტყო ეზ რა ანბავია.¹¹⁷

თინათინა.

ფესაჯან! აბა ეხლა რა დროსია ქუ მატალ!⁸¹

გალუსტა.

ტო ძალიან კარგი დრო არის მე ჩემმა ვიცი. (სოფიოს და კეკელას.) თქვენ ორივეს გკითხავთ¹¹⁸ როგორ ატარებდით დროსა ბორჯომში?

კეკელა.

რა.... ესე იგი რას ვაკეთებდით.

გალუსტა.

დიახ! რას აკეთებდით.

კეკელა.

ხან ვტანციობდით, ხან ვგულაობდით, (სოფიოს.) არა სოფიო.

სოფიო.

(იქით.) ახ! რაებს ამბობს, კანკალმა ამიტანა.

მანუა.

აი ძია მე მოგახსენებ.¹¹⁹

გალუსტა.

მე შენ არა გკითხამ ამათი ქომაგი გახდე.

81 [სომხ.] – შენ გენაცვალე.

კეკელა.

განა რა ქომაგობა გვინდა.

გალუსტა.

(გაჯავრებით.) არ გახსოვთ? ერთს ღამეს რომ სხვაგან ბძანდებოდით დაპატიუებული და ვახშამით უკან ერთმა ყმანვილმა გაგაცილათ.

სოფიო.

(შეშინებული.) ახ! ღმერთო.

მანუა.

(იქით.) რავექნა ამას რა დავა აქვს, რა ეჭვი შეაქვს ამათზედა, და ან რას შინაგანს ძიებაში შედის.

კეკელა.

ღამე ვინ გაგვაცილა (სოფიოს.) სოფიო შენ არ გახსოვს?

გალუსტა.

(შეტევით.) დამიმაღეთ ძალიან მე არა ვიცი რა ჰა, სირცხვილი ქალბატონებო, ჩემი ნათესავმა ყველა მითხრა.

სოფიო.(იქით.) ახ! ამას უთქვავს.¹²⁰

კეკელა.

ყმანვილო მე არ შემიძლიან თქვენ გაგამტყუნოთ, მაგრამ კი არ მახსოვს როდის იყო. (გალუსტას სოფიოზედ.) გალუსტ მინაიჩ! სოფიომ უფრო ხსოვნა იცის აბა იმასა ჰკითხე.

გალუსტა.

(სოფიოს.) აბა თქვენ მითხარით ქალო როგორ იყო.

თინათინა.

ახ ეს რა ხათაში ჩავარდა¹²¹ ჩემი ქალი.

სოფიო.

(ყოყმობით.) მე, ეეე.....

კეკელა.

ქალო! რატო პასუხს არ აძლევ შენს ქმარსა.

მანუა.

(გაკვირვებით.) თავის ქმარსა.

კეკელა.

(ნეკზედ კბილს დაიდგამს.) ოხ ღმერთო! ეს რა ვთქვი.

თინათინა.

ადრევ გეთქვა ის არა ჰსჯობდა.

მანუა.

(იქით.) ეს რა ანბავი ყოფილა თქვენი ჭირი, კიდეც იმიტომ მიმალავდა¹²² ბიძაჩემი რომ ეს ამის ცოლი ყოფილა, და მე ვთხოვდი რომ ცოლათ შემრთე მეთქი. მიკვირს რატომ არ გადირია ბიძაჩემი, თქვენმა მზემ მე სწორეთ ისე მეგონა ეს სიდედრი ამის ცოლი იყო, და ეს ძალუაჩემი იმასთან სხვა ქრ-

მისაგან მოყოლილი გერი, ვეცადო ეგება დავაჩუმო როგორმე, ამ მეორე ქალსაც ხომ უყვარვარ, მოდი ამას შევირთავ არც ეს არის ურიგო. (ბიძას.) ძია! მაგან არაფერი იცის იმ ღამისა და კიდევ რომ იცოდეს როდი გეტყვის (კეკეზედ ჴელს მიიშვერს.) ამისი ხათრით.

თინათინა.

ფესაჯან! სწორეთ¹²³ მოგახსენეფთ თქვენი ნათესავი.

გალუსტა.

(გაჯავრებით.) როგორ თუ სწორეს.

მანუა.

ძიაჯან! თქვენ ვერ მიმხვდარხართ, თქვენ სხვა ნაირათ გაიფიქრეთ, მე მოგახსენეთ იმავე ღამეს ვალვიარეთ მე და ამათ (ჴელს მიიშვერს.) ერთმანეთთან შეთვისება და თქვენმა ცოლმა არ იცოდა, მაგრამ მითხარით რათ მიმაღავდით და ძალუათ თქვენი სიდედრი მიჩვენეთ.

კეკელა.

(იქით.) ოჰ, ამას რას მოულოდნელს ბედნიერებას ველ-ირსე, მე მირთავს.

გალუსტა.

კარგი პლუტო! გეხუმრებოდი (კეკეს.) კეკე თქვენ იქვე დაგინწყიათ პლანები რალა, ბას ეხლავ დაგნიშნავთ.

კეკელა.

(მორცხობით.¹²⁴) ჩვენ....

მანუა.

(ჩუმათ.) ჴელმწიფავ პასუხი მიეცით არ გეგონოს თუ მე ვხუმრობდე, ნამდვილ თქვენ შეგირთავთ.

კეკელა.

მართალს მიბრძანებთ!¹²⁵ დიდად სასიამოვნოა ჩემთვისა. (გალუსტას.) გალუსტ მინაიჩ! თუ თითონ სურს მე....

გალუსტა.

ბას მართალი ყოფილა, მე რათ მიმალამდით და სოფიოზედ ტყუილათ ეჭვი მიმატანინეთ. (სოფიოს.) შენთან ვსტყუი ქუ მატალ⁸² სოფიოჯან!

სოფიო.

კაცებმა სულ აგრე იცით რო გაუკითხავათ ცოლებს ამტყუნებთ.

გალუსტა.

არა გეთაყვანე სოფიოჯან! ნუ გამიჯავრდები, მე როგორ არ ვიცი რო შენი გალუსტ მინაიჩი არავიზედ არ გასცვლი. (კეკეს.) კეკე მაშ ეგრე იყო საქმე?

თინათინა.

ფესაჯან! რადგანც¹²⁶ თითონაც სურთ შენც დალოცე და დანიშნე.

სოფიო.

82 [სომხ.] – შენ გენაცვალე.

ძალიან კარგი იქნება. (კეკეს ჩუმათ.) შენც ხომ ეგ გინდოდა ახლა გაიხარე.

გალუსტა.

(დაუჭერს წელსა მანუასა და კეკელასა¹²⁷ ერთმანეთს მისცემს და ეტყვის.) რადგანც ორივეს გსურთ, ღმერთმა ერთმანეთი შეგაბეროთ, კარგი ბედი მოგცეთ, ფულების შენახვის შნო მოგცეთ. (მანუას ცალკე.) არა თქო მანოჯან! რომ ბიძაჩემი¹²⁸ ნასლედნიკობას¹²⁹ დამპირდა და მამატყუაო, აი მანოჯან! შენთვინ შემამინეგია ათასი თუმანი, ღმერთმა მოგახმაროთ. ჯვარიც მე დაგწერამთ ჩემი ხარჯით.

მანუა და კეკელა.

(წელზედ აკოცებენ.) გმადლობთ.

თინათინა და სოფიო.

მოგვილოცავს, ღმერთმა გაგაბედნიეროთ.

გამოსვლა 30.

იგინივე და დოხტური.

დოხტური.

(გააღებს კარებსა და ეტყვის.) გალუსტ მინაიჩ! სუფი გაცივდა არ გამობძანდებით?

გალუსტა.

აა! ბატონო დოხტურო! აქ მობძანდი, ჩვენ ნიშნობა გავმართეთ.

დობტური.

მერე ვინ შერთე ცოლათა.

გალუსტა.

ჩვენი კეკე.

დობტური.

(იქით.) მე ასე მეგონა თუ თავის ცოლი შერთო. (მანუ-
ას.) მამილოცავს ყმანვილო! ხომ აქ იცხოვრებთ.

მანუა.

გმადლობთ, დიახ!

დობტური. (იქით.)

კიდევ პრაქტიკა, ღმერთმა ავადმყოფი¹³⁰ ნუ გამოუ-
ლიოს.

გალუსტა.

მანოჯან! რაც დაგიმაღე უკაცრაოთ.

მანუა.

არაფერს ძია, მე ვარ უკაცრაოთა, გთხოვ რაც შეგანუხე
მამიტევო.

გალუსტა.

სულ მიპატივებია ჩემი სოფიოს მზემა.

ივანიკა.

(კარს შემოაღებს.) ალა! ანი მე რას მიპირობ, წაღებს ქვე არ მიყიდი.

გალუსტა.

(ფულს მისცემს.) აჰა შენი წაღების ფასი, შენ იყიდე.

ივანიკა.

აჰ, ღმერთმა შენი ჭირი მამცეს, ვორივ კანჭი ქვე მთლა გიმყოფოს. (იქით.) თუ მთლა მეიტებს კი არ მომკლავს¹³¹ მჯავრი.¹³²

დოსტური.

გალუსტ მინაიჩ! სუფი გაცვივდა.

გალუსტა.

აი! სტუმრებთან ბოდიში მოვიხდი¹³³ და გაახლები.

ბატონებო ვინც ამაღამ დაესწარით ნიშნობაშია, გთხოვთ პატივ მცემთ და მობძანდეთ, დღეის სწორსაც ქორწილშია.

დასრულდა.

